

[Arbejdsministeren.]

lov af dette mæglingsforslag — eller rettere sagt af det, der ville være blevet et mæglingsforslag, såfremt det hele havde fået sit naturlige forløb — nogen krænkelse af dette princip.

Jeg vil i denne forbindelse tilføje, at når det overhovedet er muligt rent teknisk i løbet af så kort tid at tilvejebringe en løsning med udgangspunkt i forligsinstitutionens ultimative skitse, så skyldes det alene, at parternes forudgående forhandlinger uden og med forligsmandens bistand allerede havde givet grundlag for den kvantitativt langt største del af indholdet af dokumentet. Man kan altså ikke gå ud fra, at der i en fremtidig situation vil være tilsvarende tekniske muligheder for at løse en konflikt på den måde, det her sker.

Det har for regeringen været magtpåliggende at få en udgang af denne sag, der foruden en rimelig løsning på uoverensstemmelserne mindst muligt generer forligsinstitutionen i dens arbejde med løsning af kommende overenskomstfornyelser. Det er ikke blot os i denne sal, der skal være opmærksomme på ikke at vanskeliggøre forligsinstitutionens arbejde fremover, det gælder også parterne på arbejdsmarkedet, og jeg føler trang til at pege på, at arbejdsmarkedets parter har en egeninteresse i at have denne institution som et hjælpeapparat, der kan bistå dem med formidlende virksomhed til undgåelse af situationer, hvor problemer kan gå op i en spids. Hvis forligsinstitutionen skal kunne bevare sin effektivitet i den henseende, er det vigtigt, at parterne på arbejdsmarkedet er opmærksomme på, at dette også stiller visse krav til deres holdning over for forligsinstitutionen, så man ikke gør forligsmandens stilling lidt for broget.

Den tekniske gennemgang, som nu skal ske, vil finde sted mandag eftermiddag; aftale derom er truffet med dem, der skal deltage i denne tekniske gennemgang. Jeg regner med, at lønudbetaling efter de således fornyede overenskomster formentlig de aller-

fleste steder vil kunne ske allerede i den kommende uge. Jeg kan tilføje som en oplysning, der måske kan have en vis interesse, at såfremt parterne begge havde tilsluttet sig skitsen af den 28. april, således at denne tilslutning havde været grundlag for et mæglingsforslag, der skulle til afstemning, da ville dette afstemningsresultat først foreligge den 14. maj, og det vil altså sige, at den lidt særprægede overenskomstfornyelse, der her sker, den sker trods alt i et noget hastigere tempo, end såfremt folkettinget ikke havde været nødt til at gribe ind.

Det er klart, at regeringen helst havde set det oprindelige lovforslag gennemført af et enigt folketing; den foreslåede måde at løse uoverensstemmelserne på ville ikke — således som det, der nu gennemføres — gøre folkettinget til den instans, der træffer afgørelse om konkrete løn- og arbejdsforhold. Det er vel ud fra en almindelig vurdering sandsynligt, at det fællesudvalg, det oprindelige forslag henlagde afgørelsen til, ville nå frem til en løsning nogenlunde på linje med den ultimative skitse, måske lidt over, måske lidt under skitsens niveau, afhængig af hvilket indtryk de af parterne fremførte synspunkter og materiale, herunder forligsmandens skitse, ville gøre på fællesudvalget. Regeringen har imidlertid, således som jeg stærkt understregede i mine bemærkninger under forslaget første behandling, tillagt det dominerende betydning at nå frem til en løsning, der kunne samle stort flertal i folkettinget. Det er af stor betydning for forholdene på arbejdsmarkedet, at der i en situation som den foreliggende, kan træffes en afgørelse af et næsten enigt folketing. Måske er det også ud fra en mere almen politisk betragtning ganske gavnligt, at det har vist sig muligt at etablere et samarbejde mellem regeringspartier og oppositionspartier i en vanskelig sag.

Statsministeren (*Hilmar Baunsgaard*): Jeg vil gerne sige ganske kort til hr. Erling Dinesen, at jeg synes, handlingsforløbet natten igennem under udvalgsarbejdet og den rede-